

те власти са независими една от друга; все пак, Алигиери, поради дълбокото си благочестие, намира за нужно щого императорът да проявява към папата онова почитание, което първородният син изпитва към бащата.

Такова е съчинението, което на мнозина се стори само като ~~блескава утопия~~ прослава на една блескава утопия, ала то си имаше своето основание в историческото минало на Римската империя, в просветеното мнение на юристите - които в главата на Свещената римска империя признаваха законния наследник на Цезарите, в силата на традицията заради която теоретично допускаха правата на Империята, дори и когато на практика се бореха против нея. Действително, в началото на Треченто политическите обстоятелства не бяха благоприятни за имперската идея, затова много италианци видяха в Хенрих VII само чужденец, а не Римския цезар, без да обръщат внимание на родината от която произхожда, тъй както папата бе Римски папа, независимо къде е роден. Така, поради злополучния край на Хенриховия поход, за книгата "Монархия" почнали да казват, че вместо да бъде химн, станала епитафия на империята.

За този, който не ~~се~~ ^{срещи} вниква в духа на нещата, Дантевия блян за всемирно господство хвърля сянка върху отношението му към Флоренция и към Италия. Ала тъкмо тук е трагичното положение на Дантевата душа. Той сам, нахвърляйки се ~~против~~ ^{срещи} флорентинците, които ~~не признавали империята~~ се възбунтували ~~против~~ императора, не отрича автономията на своята община, защото, според неговите понятия, Империята остава само една върховна власт, която не изключва различните политически групировки и разпределения, според ~~различните~~ обстоятелства. От друга страна той не отрича Италия; той изглежда интернационалист, и наистина е такъв в най-благоприятния му смисъл, доколкото мечтае, както и до сега се мечтае за ~~свобода~~ ^{свобода} между държавите и народите, в полза на човешката цивилизация: ала в своя блян за Всемирна империя той вижда Италия като негова градина, като негова най-хубава провинция с център Рим.

Би могло да се твърди, че докато Данте, пред ония италианци, които се борят дръщущ Хенрих, се извърща към миналото, в отношението си към бедната Италия, която лишена от единна управа, ще стане плячка на другите, тогава зараждащи се нации, къмъ тази Италия, именно, той ~~не забравя~~ ^{не забравя} отправя грижите си и затова ~~и~~ поставя Рим за център на Италия и света. Така, дори преминавайки първоначалното си намерение, тази негова идея дава плодове и в следващите векове, защото неговия възторг от Рим, пламенната му жажда за правда и истина, се преляли в патриотичното чувство на италианците и направили името му една от най-големите морални сили на ~~националния~~ ^{националния} неговата нация.